

ידחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

מכיון שנשיא דורנו הי' המשיח של דורנו, והוא נתגלה בכל התוקף - הרי לא רק שניתנה רשות, אלא יתירה מזה, שיש חיוב להתנהג באופן ש"מלא שחוק פינז ולשוננו רינה"

ראה עמוד 10

ערב שבת קודש פ' כי תצא, ח' אלול
הי' תהא שנת סגולות גדולות

תפב

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח

לזכות

החתן הת' הרב יצחק אלחנן הלוי שיחי'
והכלה מרת דבורה רבקה תחי'

שגלוב

לרגל נישואיהם בשעטומ"צ,

ביום א', כ"ז מנחם-אב, הי' תהא שנת סגולות גדולות

"ויבנו בית בישראל בנין עדי עד על יסודי התורה והמצוה
כפי שהם מוארים במאור שבתורה זוהי תורת החסידות"

ולזכות

הוריהם

הרה"ת ר' מנחם מענדל הלוי וזוגתו מרת דבורה שיחיו שגלוב
הרה"ת ר' פרץ סיני הכהן וזוגתו מרת שיינדל מלכה שיחיו בלסברג

זקניהם

הרה"ת ר' שניאור זלמן הלוי וזוגתו מרת אסתר שיינדל שיחיו שגלוב
הרה"ת ר' צבי וזוגתו מרת צבי' שיחיו פקר

ר' יהושע ישעי' הכהן וזוגתו מרת ח' שרה שיחיו בלסברג
ר' ארי' לייב וזוגתו מרת רייזל שיחיו טייצמן

הרבנית מארייאשא תחי' שגלוב

בחסות:

'קרן המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

ב”ה

3 דבר מלכות

הדבר שעוד לא עשו כדי להביא את משיח צדקנו / משיחת ש”פ תצא ה’תשמ”ח

9 זמן הגאולה

”כי תצא” לקבל פני משיח צדקנו / פרשת השבוע באור הגאולה

12 ”המעשה הוא העיקר”

לפרסם שעומדים בהתחלת התקופה דתשלום השכר / הוראות למעשה בפועל

13 ניצוצות של משיח

”חסיד” ו”תמים” נמצא ב”שדה”! / קטעים קצרים ופתגמים בעניני משיח וגאולה

14 ”בזכות נשים צדקניות”

”אשה כשרה עושה רצון בעלה” / תפקידן של הנשים בהבאת הגאולה

מדור ”זמן הגאולה” מוקדש

לעילוי נשמת ר' יצחק ב"ר יחזקאל ע"ה בן זכרי' – נלב"ע ביום ה' ניסן ה'תשס"ג

יה"ר שיקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש

מערכת "יחי המלך"

במסגרת: "מטה משיח" שע"י "אגודת חסידי חב"ד" באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אד"ש מה"מ

יוצא-לאור על-ידי: תלמידי ה"קבוצה", "חיילי בית דוד", ישיבת תורת"ל המרכזית, "בית משיח" 770

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 347-267-1757

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית שמואל, מיקוד: 26109 • טלפקס: 8715-770 (04)

דואר אלקטרוני: yechy@neto.bezeqint.net • אינטרנט: http://www.torah4blind.org

קונטרס זה מוקדש לזכות אברהם דב בן מלכה ועדי בת בלה

ליום נישואיהם ז' אלול - לזחוק"ק

ולזכות שלום דובער בן מרים עטיל - ליום הולדתו ח' אלול ל"שנת הצלחה" בגו"ר

בנוגע לבריאותה של הנשמה (נה"א), היינו, שחסר אצלו בחיי התורה – "חיינו ואורך ימינו", ולכן חסר לו בבטחון בהקב"ה, ואינו חי עם פירוש המילות שאומר בעצמו ב"ברכת המזון" שהקב"ה "זן . . בטובו בחן בחסד וברחמים", וכתוצאה מזה – חסר לבריאותה של הנפש הבהמית, ועד שהיא מסוגלת לקפוץ לאש!

ובמצב כזה – תפקידה של האשה "לעשות" את רצון בעלה, כלומר, לשנות את רצונו שאינו כדבעי, ולפעול אצלו שמכאן ולהבא ירצה להתנהג ע"פ הוראת היצר-טוב!

ומובן שפעולה זו צריכה להעשות בדרכי נועם ובדרכי שלום, וביחס של כבוד המתאים וכו', ופשיטא – שלא לפגוע בכבודו ולומר שהוא לא בריא וכו';

ישנן מחלות מסויימות שכאשר יגשו לאדם ויאמרו לו: הנך "חולה", ולכן רוצים לרפא אותך – לא ירצה לשמוע כלל מה שמדברים אליו! ולכן צריכים למצוא את הדרך לרפא אותו מבלי להדגיש שהוא "חולה" –

ועד"ז בעניננו – יש למצוא את הדרך הנכונה, בדרכי נועם ושלום, כיצד להשפיע על הבעל ולפעול שרצונו יה' באופן המתאים.

ומכיון שמדובר אודות יהודי, שרצונו האמיתי מצד פנימיות נפשו הוא כדבעי [כפס"ד הרמב"ם (הל' גירושין ספ"ב) שאפילו כאשר צועק בפירוש שאינו רוצה לקיים את דברי ב"ד, הרי זה רק מפני ש"יצרו תקפו", כלומר, שישנו "מסך של ברזל" המסתיר על רצונו האמיתי; אבל מצד פנימיות נפשו – הרי בשעת מעשה (שצועק שאינו רוצה לקיים את דברי הב"ד) רצונו האמיתי הוא "לעשות את כל המצוות" – בודאי שיכולים לפעול עליו ולשנות את הרצון החיצוני (שאינו כדבעי), ולגלות את רצונו האמיתי שמצד פנימיות נפשו.

ובפרט כאשר הפעולה בזה היא בדרכי נועם ובדרכי שלום, מתוך "שלום בית", שאז "שכינה שרוי' ביניהם" – הרי זה מוסיף בהצלחת פעולת האשה בעשיית רצון בעלה.

וכשם שהאשה עושה ופועלת את רצון בעלה בענין האמור לעיל (שלילת דאגת הפרנסה וכו') – כמו כן ביכלתה לפעול ולעשות את רצון בעלה בנוגע לחינוך הילדים, כלומר, לפעול עליו שגם הוא יה' משוכנע שצריכים לשלוח את הבנים והבנות לבית-ספר שבו מחנכים ש"יש בעה"ב לבירה זו", וישנה "עין רואה ואוזן שומעת", ולכן צריכים לקיים את כל הציוויים שצוה הקב"ה בתורתו, כולל – "כבד את אביך ואת אמך" (ציווי הנוגע להורים לעצמם), ולכל לראש – "אנכי ה' אלקיך גו' לא יהי' לך גו'".

(משיחת פורים ה'תשמ"ג - בלתי מוגה)

המדור מוקדש לע"נ האשה מרת רבקה בת הרה"ת ר' צבי ע"ה – נלב"ע ביום כ"ט תמוז ה'תשס"ב יה"ר שיקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש נדבת בני' הרה"ת ר' שמואל ש"י הרה"ת ר' יעקב ש"י שפריצער

”אשה כשרה עושה רצון בעלה”

נוסף על כחה של כל אשה בישראל לפעול בחינוך הילדים – בכחה גם לפעול על בעלה, כידוע הפירוש הפנימי במארגז”ל ש”אשה כשרה עושה רצון בעלה” – שהיא פועלת ועושה את רצון בעלה, היינו, היא מבטלת את רצונו הקודם (שהי’ באופן בלתי רצוי), ועושה שרצונו יהי’ באופן המתאים לרוח היהדות, תורה ומצוות¹.

כלומר: כאשר אשה שומעת מפי ”מרדכי” שבדור, מפי הרב וכיו”ב, שהדין הוא באופן שונה מהנהגתו של בעלה, ומתעוררת אצלה שאלה: כיצד תוכל להיות ”אשה כשרה” המתנהגת ע”פ הפס”ד של הרב, וביחד עם זה להיות אשה כשרה שעושה רצון בעלה (כפירוש הפשוט)? – הנה על זה בא הפירוש הפנימי ד”עושה רצון בעלה”, שהיא פועלת על בעלה שרצונו יהי’ באופן המתאים לרצונו של הקב”ה ורצונו של ”משה רבינו” ו”מרדכי” שבדור, ובכך עושה היא (”זי מאכט אויף”) שזה יהי’ רצונו האמיתי של בעלה.

ולדוגמא: לפעמים (ובפרט במדינה זו) יתכן מצב שהבעל מבולבל ומוטרד ביותר מדאגות הפרנסה, הוא לא מפסיק להתרוצץ במשך כל היום, ואינו מסוגל לישון בלילה – מרוב דאגות הפרנסה!

פרנסתו אינה דורשת התרוצצויות ודאגות רבות כל כך; אבל היות שהוא חושש ודואג ”פן יחסר לחמו” – הרי הוא גורם לעצמו דאגות מיותרות לגמרי!

מה מקום לדאגה ”פן יחסר לחמו”? – הרי הוא בעצמו אומר ב”ברכת המזון” שהקב”ה ”זן את העולם כולו בטובו בחן בחסד וברחמים” [היום בבוקר, לאחר שסיים את סעודתו – קיים את המ”ע מן התורה ”ואכלת ושבעת וברכת”, והודה להקב”ה על שנתן לו את פרנסתו (הוא לא מדבר אודות פרנסתו של חברו, כי אם אודות פרנסתו) ”בחן בחסד וברחמים”], וא”כ, האם הוא חושב שנודדי השינה (שאינו יכול לישון מרוב דאגות) יעזרו להקב”ה, כביכול, לתת לו את פרנסתו ופרנסת בני ביתו?! – ”טפש” שבעולם לא יחשוב כן, ועאכ”כ – יהודי השייך ל”עם חכם ונבון”!

אלא מאי – ישנו ”מסך של ברזל” המונע ממנו להתנהג ע”פ השכל, אפילו ע”פ השכל דנפש הבהמית, שכל של ”בהמה”!

גם ”בהמה” אינה קופצת לתוך האש. וזהו הטעם ששומר אינו חייב לשלם עבור בהמה שקפצה לאש (אף שהתחייב לשמרה), כי – בהמה הקופצת לתוך האש אינה נורמלית (הנהגה כזו מורה על חולי ושגעון גם מבחינתה של ”בהמה”), ועל בהמה כזו – לא התחייב לשמור.

ועד”ז בנמשל – נפש הבהמית: כאשר אדם קופץ לתוך האש, ובענינו – שמכניס את עצמו למעמד ומצב של דאגות וטרדות, הוא מבבל את עצמו ואת בני ביתו בדאגה וטרדה ”פן יחסר לחמו”, וכיו”ב – הרי זה סימן שמשוהו אינו כשורה אצלו; הוא לא בריא – הן

הדבר שעוד לא עשו כדי להביא את משיח צדקנו

מאז ההכרזה ”לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה”, וה”שטורעם” להביא את המשיח – עברו כבר עשרות שנים, ומשיח צדקנו עדיין לא בא...
 ● נשאלת השאלה: מה עוד לעשות שלא עשו עדיין?!... ● ויש לומר, שהדבר שעדיין לא עשו בשביל להביא את המשיח הוא – עבודת השמחה הרצוי’ בשביל להביא את המשיח ● ואדרבה – ינסו ויווכחו!! ● משיחות ש”פ תצא, י”ד אלול, ה’תשמ”ח – מוגה*

אבל אעפ”כ, אין זה מגיע לה”שטורעם” ע”ד ביאת המשיח שהתחיל כ”ק מו”ח אדמו”ר נשיא דורנו בהכרזתו הידועה ב”קול קורא” שנדפס בשעתו (לפני יותר מארבעים שנה) ב”הקריאה והקדושה”³ – ”לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה”⁴ – לאלתר דייקא, תיכף ומיד ממש,

ובהדגשה – שאין זה דחיקת הקץ כלל, כי אם, מפני שכבר הגיע זמנה של הגאולה,

שהצורך באזהרה זו מוגיש גודל תשוקתם של ישראל להגאולה, עד כדי כך, שצריך להזהירם שלא ידחקו את הקץ.

(3) סיון-תמוז תש”א. אלול תש”ב (נדפסו באג”ק שלו ח”ה א’תמוז. א’תנה. א’תפ. ח”ו א’תתסז).

(4) להעיר, שעיקר ההכרזה היתה על הגאולה, ובכמה מקומות ב”קול קורא” נזכר רק ”לאלתר לגאולה”, וה”לאלתר לתשובה” הוא הכנה להגאולה. ובלשון הרמב”ם (הל’ תשובה פ”ז ה”ה): הבטיחה תורה שסוף ישראל לעשות תשובה בסוף גלותן ומיד הן נגאלין.

א. בהמשך לזה באה הצעה ובקשה מיוחדת – (להוסיף ענין ה) שמחה כדי להביא את משיח צדקנו והגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש. ובהקדמה:

במשך כל הדורות דזמן הגלות ציפו בני”ה והתפללו בכל יום ויום לביאת המשיח, ועאכ”כ צדיקי ונשיאי ישראל שאצלם היתה התשוקה והגעגועים כו’ לביאת המשיח בתוקף הכי גדול, וכמה מהם מסרו נפשם לדחוק הקץ¹ (למרות האזהרה שלא לדחוק את הקץ²), כידוע בדברי ימי ישראל;

(* הערת המו”ל: השיחה במלואה נדפסה בסה”ש תשמ”ח ח”ב ע’ 629 ואילך. בסיום השיחה הבאנו צילום נדיר מהגהת כ”ק אד”ש מה”מ על סעיפים ב-ג. צילום נוסף מהמשך ההגה נדפס ב”יחי המלך” גליון קטז ע’ 18.
 (1) כמו, ר’ יוסף דילוריינו. ועוד. וי”א החוזה דלובלין.
 (2) ראה כתובות קיא, רע”א ובפרש”י. – ולהעיר

"חסיד" ו"תמים" נמצא ב"שדה"!

. . בחודש אלול, כאשר המלך נמצא בשדה, ומקבל את כולם בסבר פנים יפות ומראה פנים שוחקות לכולם, כלומר: הקב"ה יודע אמנם שהוא נמצא ב"שדה" ובלבושי שדה, – שהרי למרות שלובש "זיידענע זופיצע", ועושה מה ש"חסיד", "תמים" ו"תמים שבתמימים" צריך לעשות, מ"מ, לפי ערך המעמד ומצב שדורשים ממנו, נמצא הוא ב"שדה"! וראי' לדבר – שמשיח צדקנו עדיין לא בא, ואילו היתה הנהגתו כדבעי לי' למיעבד, ה' זוכה להיות אותו "צדיק אחד" שע"י עבודתו בא משיח צדקנו, כד"איתא בתיקונים שאפילו אם ה' צדיק אחד חוזר בתשובה שלימה בדורו ה' בא משיח"! בנוגע לאחרים – יכול לעשות חשבונות כו', אבל בנוגע לעצמו, הרי ידע בנפשי' שמשיח הפרטי שבנפשו עדיין לא בא!... ואעפ"כ, יוצא הקב"ה ל"שדה" ומקבל את פניו בסבר פנים יפות, ומראה לו פנים שוחקות...

(משיחת ש"פ כ"תבוא, ח"י אלול ה'תשד"מ - בלתי מוגה)

כתוצאה ממלחמה בין ב' אומות נעשה אצל בני זמן הגאולה

"מלך פרס מתגרה במלך ערבי כו' ואמר להם (הקב"ה לישראל) בני אל תתיראו כל מה שעשיתי לא עשיתי אלא בשבילכם הגיע זמן גאולתכם" – ע"ד ובודגמת מ"ש בפרשת השבוע "ושבית שביו גו' ולקחת לך לאשה", שכתוצאה ממלחמה של ב' אומות בינם לבין עצמם, "שביו" ד"אויבך", נעשה אצל בני" (לא עשיתי אלא בשבילכם) זמן הגאולה, "ושבית שביו גו' ולקחת לך לאשה", שרומז על הנישואין דהקב"ה עם כנס"י.

(משיחת ש"פ תצא, י"ד אלול ה'תנש"א - מוגה, הערה 93)

בעמדנו בימי חודש אלול בודאי ימלא הקב"ה את הבקשה "משיח נאו"

. . ויה"ר שכל זה יהי' במהרה בימינו ממש, באופן ד"אחישה" – כי בעמדנו בימי חודש אלול שאז מראה הקב"ה פנים שוחקות לכאו"א מישאל, בודאי שימלא הקב"ה מתוך שמחה וטוב לבב את הבקשה והתפלה והצעקה ("דער אויסגעשריי") "זוי וואנט משיח נאו" – במהרה בימינו ממש.

(משיחת י"ב אלול - ל"צבאות השם - ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)

המדור מוקדש לעילוי נשמת האשה מרת רוזה בת ר' יצחק מאיר ע"ה מיידנצ'יק

נלב"ע ביום ו', עש"ק פ' ויגש – אחר חצות היום – ו' טבת ה'תשס"ב

יה"ר שיקוים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה תיכף ומיד ממש

במים ולשפוך לתוך פיו של בן המלך כדי להציל את חייו.

ומדור לדור הולך וניתוסף בהפצת המעיינות חוצה ע"י רבותינו נשיאינו, ועד לדורנו זה, אשר, ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו התחיל הענין דהפצת המעיינות חוצה באופן שבאין ערוך לגמרי¹¹ – להפיץ המעיינות עצמם בכל מקום ומקום, בכל קצוי תבל, עד לחוצה שאין חוצה מחוץ הימנו, כולל ובמיוחד ע"י תרגום והעתקת¹² עניני החסידות (גם הענינים העמוקים כו') בלשונות דאומות העולם, לא רק בלשון אידיש, השפה המדוברת (שבה נאמרו דברי החסידות ע"י הבעש"ט וכו') עד לנשיא דורנו¹³, אלא גם בשבעים לשון דאזה"ע¹⁴.

ב. אמנם, במשך כל הדורות (גם בהתחלת

11) ולהעיר, ששלב מיוחד בהפצת המעיינות חוצה ה' בעת שמחת הנישואין שלו – התייסדות ישיבת תומכי תמימים ביום א' ט"ו אלול (במוצאי ש"ק זה) בעת "סעודת החופה" שלו (הש"ש תש"א ע' 104), שאז אמר כ"ק אדנ"ע: "בהתחלה זו בישיבה . . הנני מדליק את המאורות שמורנו הבעש"ט והרביים הנחילונו, למען תקוים ההבטחה של יפוצו מעיינותיך חוצה, להחיש את ביאת המשיח" (סה"ש תש"ב ע' 133).

12) "העתקה" – גם מלשון העתקה והבדלה, היינו, שנעתק ממקומו ויורד למטה, וכ"ה בנדו"ד, שהתרגום בלשונות של אוה"ע הר"ע של ירידה גדולה כו' (ראה מסכת סופרים פ"א ה"ז), ואעפ"כ, צוה כ"ק מו"ח אדמו"ר לתרגם ולהעתיק בלשונות דאזה"ע – כדי שיתוסף בהפצת המעיינות חוצה, ועי"ז – ביאת מלכא משיחא.

13) ראה אה"ק ספ"ה (קמא, א). וראה קונטרס משיחות ש"פ וישב שנה זו ס"ה.

14) ועד כדי כך, שע"י יכולים גם אוה"ע להבין בשכלם ענינים בתורת החסידות (לפי ערכם עכ"פ, שהרי, בודאי אין ביכלתם לבוא לדרגת ההבנה והשגה באופן יחיד נפלא כו' כמו בני"י), כפי שרואים במוחש בדורנו זה. ולהעיר, שעוד בהיותו במדינה היא הורה פעם כ"ק מו"ח אדמו"ר לבאר ענינים בתורת החסידות לפרופסור אינו-יהודי ששאל והתעניין בענינים עמוקים כו'.

כאמרו כמ"פ שכבר נסתיימה כל העבודה, ולא נותר אלא "לצחצח הכפתורים"⁵, ולהמתין לביאת המשיח.

ובפרטיות יותר:

במשך הדורות שלפנ"ז, כו"כ דורות, נעשו פעולות מיוחדות כדי להביא את משיח צדקנו, כולל ובמיוחד – גילוי תורת החסידות ע"י הבעש"ט⁶, כמ"ש באה"ק דהבעש"ט⁷ המענה דמלך המשיח על שאלתו של הבעש"ט "אימתי אתי מר" – "כשיפוצו מעיינותיך חוצה".

ובפרט אחרי גילוי תורת חסידות חב"ד ע"י רבינו הזקן⁸, באופן של הבנה והשגה בחב"ד שבנפש, "יתפרנסון"⁸, היינו, לא רק באופן של טיפה בלבד,

ולהעיר, אשר, להיותה "טיפה" ד"מעייני", הרי מטהרת בכל שהוא⁹,

אלא באופן של הרחבה והתפשטות והפצה (שמי המעיין נעשו בריבוי גדול כל כך עד שנעשה נהר ורחובות הנהר), וכהמשל הידוע¹⁰ דשחיקת האבן היקרה שבכתר המלך לחלקים קטנים ביותר עד שיוכלו לערבה

5) ראה שיחת שמחת תרפ"ט.

6) שיום הולדתו – ביום הרביעי (שבו נתלו המאורות) ח"י אלול, שמתברך משבת זו.

7) נדפסה בכש"ט בתחלתו. ובכ"מ.

8) תקו"ז ת"ו בסופו. וראה לקו"ש חכ"ד ע' 136 הערה 35. וש"ב.

9) רמב"ם הל' מ'קוואות פ"ט ה"ח. ומה שצ"ל מים שכל גופו עולה בהם (שם רפ"ד) – הרי, גם טיפה אחת היא כמות מסוימת, ומורכבת מריבוי עצום של חלקים קטנים כו', ולכן, במחשבה עיונית אפשר לצייר שתמשך ותתפשט באופן שיכסה כל גופו (ויש אומרים, שבעקבות התפתחות התעשי' בשנים האחרונות, יתכן שיהי' זה אפשרי גם בפועל, לא רק במחשבה עיונית).

10) "התמים" ח"ב ע"ב מט. אג"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"ג ע"י שכו ואילך. ועוד.

לפרסם שעומדים בהתחלת התקופה דת שלום השכר

מההוראות מהאמור לעיל בנוגע למעשה בפועל – "המעשה הוא העיקר"¹:

א) לפרסם בכל מקום ומקום שעומדים בסיועם וחותם דמעשינו ועבודתנו ("כי תצא למלחמה על אויבך"), ובהתחלת התקופה דת שלום השכר, "מתן שכרן של צדיקים" ("כי תבוא אל הארץ גו' וירשתה וישבת בה"), ובהתאם לכך צריכה להיות העבודה גם בענינים השייכים לימות המשיח, החל מלימוד התורה בעניני משיח וגאולה וביהמ"ק, ועוד ועיקר – מתוך שמחה וטוב לבב,

כולל גם ע"י עריכת התוועדות של שמחה, ובמיוחד בשייכות לשמחת הנישואין ושבועת ימי המשתה (כולל גם חיזוק "מנהג ישראל" לערוך סעודת עניים), מעין ודוגמא והכנה לקיום היעוד "אז (לעתיד לבוא) ימלא שחוק פיננו"², אשר, בדורנו זה, שנשיא הדור, כ"ק מו"ח אדמו"ר, ששמו השני "יצחק", ע"ש הצחוק והשמחה, הוא נשיא השמיני ("אז" בגימטריא שמונה) להבעש"ט, נעשה הענין ד"ימלא שחוק פיננו" (לא בלשון עתיד, "אז", אלא בלשון הווה.

ב) לפרסם בכל מקום ומקום ע"ד השליחות המיוחדת דתומכי תמימים – שנמשכת ופועלת בכל קצוי תבל באופן ד"נרות האיר"³ – שנוסף לכך שכל בית יהודי צ"ל בית תורה תפלה וגמ"ח (כמדובר כמ"פ⁴), צ"ל כל בית מעין ודוגמת ישיבת תומכי תמימים, ע"י לימוד תורת החסידות (נוסף על לימוד התורה בכלל).

ג) לפרסם בכל מקום ומקום ע"ד ההשתדלות בנתינת צרכי החג לכל הזקוקים שלושים יום לפני החג, כדי שיוכלו להתכונן ל"זמן שמחתנו" מתוך מנוחה וטוב לבב, ועוד לפני" – בנוגע לצרכי ראש השנה, כלשון הכתוב "אכלו משמנים ושתו ממתקים ושלחו מנות לאין נכון לו"⁵.

(משיחת ש"פ 9 תצא, י"ד אלול ה'תנש"א - מוגה)

1) אבות פ"א מ"ז – שלומדים בשבת זו [ה'תנש"א].
2) תהלים קכו, ב. וראה ברכות לא, א.
3) ראה לקו"ש ח"ב ע' 484 ואילך. וש"נ.
4) ראה לקו"ש חכ"ו ע' 412 ואילך. ועוד.
5) נחמ"ח, י"ד. וראה לקו"ש ח"ד ע' 369 ואילך. וש"נ.

מוקדש לז"ג הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולאה ע"ה בלוי רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך ריבוי שנים – נפטר ביום ג' אייר ה'תשס"ג לסדר "אמור אל הכהנים" יח"ד שיקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה יתיב ומיד ממש

זמנו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו) היתה עיקר ההדגשה על הפעולה דהפצת המעיינות חוצה, ולא (כל כך) על הבאת המשיח – אף שבכללות ה' ידוע שהפצת המעיינות חוצה פועלת ביאת המשיח, ומזמן לזמן (ובפרט בהתוועדות ד"י"ט כסלו, וכיו"ב) היו מזכירים ומדברים על ענין זה.

משא"כ כשהגיע הזמן שבו יצא כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בהכרזה "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה" – ומוסיף והולך ועד עצם היום הזה, ע"פ ציווי והוראת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, אשר, מה להלן עומד ומשמש אף כאן כו"מ¹⁵ – ההדגשה על הבאת הגאולה, ועד שכל פעולה ד"מעשינו ועבודתנו"¹⁶ (כולל בנוגע להפצת המעיינות חוצה) חדורה בכוונה – להביא את משיח צדקנו, מתוך ידיעה שזהו תפקידו המיוחד של דורנו זה – להביא את הגאולה.

אמנם, מאז ההכרזה "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה", וה"שטורעם" להביא את המשיח – עברו כבר עשרות שנים, ומשיח צדקנו עדיין לא בא...

ואין הסבר על זה:

אמחז"ל "כלו כל הקיצין"¹⁷, והכריז נשיא דורנו בקול קורא לאלתר לגאולה, ומה ש"אין הדבר תלוי אלא בתשובה"¹⁸ – הרי בודאי שכבר עשו תשובה, שכן, ע"י הרהור תשובה אחד נעשה צדיק גמור¹⁸, ואין לך אדם מישראל שלא הרהר כו"כ הרהורי תשובה.

ועאכ"כ בעמדנו לאחר ר"ח אלול שבו

15) סוטה יג, ב.
16) תניא רפ"ז.
17) סנהדרין צז, ב.
18) קידושין מט, ב (ע"פ גירסת האור זרוע סק"ב).

התחילו לברך איש את רעהו בברכת השנה¹⁹, כתיבה וחתימה טובה לשנה טובה ומתוקה, בנוגע לשנת תשמ"ט, שסימנה "תשמט ידך"²⁰, שהקב"ה משמט כל החובות דבנ"י (אפילו אם נשאר חובות ח"ו), ואינו מזכיר מאומה אודותם, הרי בודאי שענין התשובה כבר ישנו.

תהלים דוד מלכא משיחא – אמרו כבר בשופי הכי גדול; התוועדות – ערכו לרוב; בהפצת המעיינות – עוסקים כבר מהבעש"ט, יותר ממשך שבעה דורות, וכבר פעלו בריבוי גדול ועצום. ואפילו את"ל שיכולים לפעול עוד יותר – הרי לעשות "כמצות רצונך"²¹, רצונו של הקב"ה בשלימות, ה"ז אפשרי רק שם (בביהמ"ק, לעת"ל)! ומה גם ש"איני מבקש כו' אלא לפי כחך"²². ואדרבה: מצד רצונו של הקב"ה בשלימות העבודה – ה"ז טעם נוסף לרזי ביאת משיח צדקנו והגאולה השלימה, שאז, תהי' עבודתם של ישראל "כמצות רצונך", בתכלית השלימות!...

וא"כ, נשאלת השאלה: מה עוד לעשות שלא עשו עדיין!?!...

ג. ויש לומר, שהדבר שעדיין לא עשו בשביל להביא את המשיח הוא – עבודת השמחה הרצויה בשביל להביא את המשיח:

נוסף לכך ששמחה פורצת כל הגדרים, גם גדרי הגלות, יש בשמחה סגולה מיוחדת להביא את הגאולה - כמבואר בהמשך שמח תשמח הני"ל²³ ש"שמחת לבו"²⁴ שהיתה בבנין

19) ראה מטה אפרים או"ח סתקפ"א ס"ט. וראה קונטרס משיחות ש"פ ראה ס"ב.
20) ל' הכ' - ראה טו, ג. וראה קונטרס הני"ל הערה 103.
21) ראה תו"ח ר"פ ויחי. המשך וככה תרל"ז פ"ז ואילך. ועוד.
22) תנחומא נשא יא. במדב"ר פ"ב, ג.
23) סה"מ תרנ"ז ע' רלב. ע' רנב.
24) שה"ש ג, יא. משנה סוף תענית.

ביהמ"ק הא' והב' לא היתה שמחה שלימה, ועיקר השמחה תהי' בביהמ"ק העתידי בגאולה העתידה, ש"אז תהי' השמחה בבחי' א"ס עצמותו ומהותו בבחי' שמחה עצמית ממש", וממשיך לבאר²⁵, ששמחה העצמית זו מעוררים ע"י שמחה של מצוה, שהשמחה של המצוה מגעת למעלה יותר מהמצוה עצמה, ועל ידה דוקא מעוררים השמחה העצמית דלעתיד לבוא.

ואף שבדואי היתה שמחה של מצוה בכל הדורות שלפנ"ז, שהרי שמחה של מצוה הו"ע עיקרי בעבודה, כמ"ש "עבדו את ה' בשמחה²⁶", "עבדת את ה' אלקיך בשמחה וטוב לבב²⁷", ובפרט בבנין ביהמ"ק הנ"ל – מ"מ, בשמחה של מצוה עיקר ההדגשה היא על (אופן) העבודה, שהעבודה צריכה להיות בשמחה, ואילו המדובר כאן אודות השמחה להביא את המשיח הוא – על השמחה כשלעצמה, שמחה בטרתה, עבודה של שמחה לשם מטרה ותכלית דביאת המשיח.

[מובן וגם פשוט, שאצל יהודי גם שמחה כשלעצמה קשורה עם עבודת ה', עניני התומ"צ, "פיקודי ה' ישרים משמחי לב²⁸", אבל, יש להדגיש את השמחה עצמה, היינו, לא (רק) הענינים המביאים את השמחה, אלא השמחה עצמה – והשמחה תביא את

המשיח].

ומכיון שכן, הרי, הדרך להביא את המשיח היא – לכאורה, ולא רק לכאורה, אלא כ"ה מסקנת הענין²⁹ – ע"י הוספה בשמחה, שמחה בטרתה, שמחה שתומ"י תביא את משיח צדקנו.

ד. אמנם, עפ"ז מתעוררת השאלה לאיך גיסיא: היתכן שבמשך כל הדורות לא השתדלו להביא את המשיח ע"י שמחה, גם לא אחרי הכרזת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה"?

והגע עצמך: הרי עשו כל מה שניתן לעשות כדי להביא את המשיח, עד לשחיקת האבן היקרה שבכתר המלך כו' כדי לשפוך לתוך פיו של בן המלך, ועד כדי כך, שפיזרו והפיצו האבן היקרה דכתר המלך בשבעים לשון, ועד שיוכל לבוא אפילו לאינו-יהודי . . . ואעפ"כ, לא השתדלו להביא את המשיח ע"י שמחה!

וי"ל הביאור בזה - בפשטות - שכשנמצאים בחושך כפול ומכופל דהגלות, שכל בני' נמצאים בגלות, ו"שכינתא בגלותא³⁰", הרי מובן, שמצד גודל צער הגלות לא שייך שמחה בטרתה.

אבל אעפ"כ, כיון שסוכ"ס מוכרחים להביא את המשיח - לא נותרה ברירה אלא להביא את המשיח ע"י השמחה, שמחה בטרתה.

סע"א).

(29) להעיר מהידוע (ראה שד"ח כרך ט' כללי הפוסקים סט"ז אות ח'. וש"נ) שלפעמים משתמשים בלשון "לכאורה" גם בדבר שנשאר למסקנה. וי"ל, שהלשון "לכאורה" (בכ"ף הדמיון) הוא גם למעליותא, "כאורה", להיתנו למעלה מאורה.

(30) זח"ג ד. ב. טו, סע"א. עה, סע"א. וראה מגילה כט, א. ספרי ס"פ מסעי.

והמשיך תנועה וענין השמחה גם לדורו אחריו, דורנו זה – אנשים נשים וטף, החל מכל אלה הנמצאים כאן, הן בעזרת נשים והן (ועאכו"כ) בעזרת אנשים, וכן הילדים הקטנים הנמצאים כאן, והם לוקחים עמהם ביחד כל האנשים והנשים והטף שבכל העולם כולו – שהוא דור הגאולה, שבו יקויים היעוד ד"יוסיף אדני- שנית ידו וגו'".

(משיחת יום ג' פ' כי-תצא, יו"ד אלול ה'תנש"א - בלתי מוגה)

תקופה זו נסתיימה כבר

[.] ובהדגשה יתירה בנישואי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שבהמשך לזה וביחד עם זה היתה התייסדות ישיבת תומכי תמימים – כי:

תלמידי הישיבה נקראים "תמימים" ע"ש שלומדים "תורת ה' תורה הנגלית ותורת החסידות תמימה¹", ולא עוד אלא שהלימוד דפנימיות התורה הוא בהבנה והשגה "כלימוד הסוגיות בנגלה דתורה²", ששכל האדם מתייחד עם השכל דפנימיות התורה, ב"יחוד נפלא שאין יחוד כמוהו ולא כערכו נמצא כלל בגשמיות³ (כולל גם ש"זהו לבשר אחד" שבנישואין), מעין ודוגמת והכנה להמעמד ומצב דימות המשיח ש"יהיו כל ישראל חכמים גדולים ויודעים דברים הסתומים ושיגו דעת בוראם כו"⁴.

וגם (ולכן) נקראים "חיילי בית דוד" שמנצחים את המעמד ומצב ד"חרפו⁵ עקבות משיחך", ופועלים התגלות וביאת משיח בן דוד באופן ד"ברוך ה' לעולם אמן ואמן⁶, כלשון הכתוב בסיום וחותרם מזמור פ"ט בתהלים.

ולהעיר שתקופה זו (שמתוארת בסיום מזמור זה) נסתיימה כבר לאחר מעשינו ועבודתנו במשך ארבעים שנה מהסתלקותו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שניתוסף בהפצת המעיינות חוצה באופן ש"נתן' ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע⁸, ועתה עומדים בתקופה השייכת למזמור צדי"ק, שסיימו וחותרמו בפסוק "זיהי נועם ה' אלקינו עלינו גו' ומעשה ידינו כוננהו", ש"תשרה שכינה במעשה ידיכם⁹, שזהו תשלום השכר על כללות מעשינו ועבודתינו.

(משיחת ש"פ תצא, יו"ד אלול ה'תנש"א - מוגה)

1) שיחת שמח"ת תרנ"ט - "התמים" ח"א ע' כה.

2) שיחת ט"ז אלול תרנ"ז - "התמים" שם ע' כג.

3) תניא פ"ה.

4) רמב"ם בסיום וחותרם ספרו "משנה תורה".

5) ויש לומר, שתיבת "חרפו" רומזת על רפ"ח

ניצוצים דהו, שתכליתם ומטרתם (ע"י עבודת

הביוריים) ההתגלות ד"רוחו של מלך המשיח"

ש"מרחפת על פני המים" [.] , ובפרט ע"י ההוספה

בלימוד פנימיות התורה (תורתו של משיח) באופן של

חריפות ("חרפו" למעליותא).

6) כדברי כ"ק אדני'ע בשיחתו הידועה בשמח"ת

תרס"א (נדרפה בלקו"ד ח"ד תשפז, ב ואילך. ועוד).

7) תבוא כט, ג.

8) ולהעיר מהשייכות לחדש אלול דשנה זו -

חשוב-צדק דשנת "נפלאות אראנו" ("עינים לראות"),

והכנה לשנת "נפלאות בינה" ("אזנים לשמוע", כידוע

שראי' ושמיעה הם חכמה ובינה).

9) פרש"י עה"פ.

(25) ע' רנב ואילך.

(26) תהלים ק, ב. וראה זח"ג נ, א. ספר העיקרים מ"ג פל"ג (הובאו ונתבארו באוה"ת התהלים (יהל אור) עה"פ). ובכ"מ.

(27) תבוא כח, מז. וראה רמב"ם הל' לולב בסופו. שער המצות להאריז"ל בהקדמתו. של"ה ס"פ תבוא (שפו, א). תניא פכ"ו. לקו"ת תזריע כ, ג. סידור (עם דא"ח) רפא, ד. המשך תער"ב ח"ג ע' א'דסא ואילך. ועוד.

(28) תהלים יט, ט. וראה טור ורמ"א ושר"ע אדה"ז אר"ח סצ"ג ס"ג. טושו"ע שם ר"ס תקנד (מתענית ל,

המשיח של דורנו נתגלה בכל התוקף

שמו של נשיא דורנו הוא כפול – ב' שמות. וכבר בשמו הראשון נרמז ענין נעלה יותר מאשר כפל – "יוסף", מלשון הוספה, שבוזה נכללת הוספה **בלי הגבלות**.

[.] וביאור תוכן שמו השני של נשיא דורנו – "יצחק":

יצחק – הוא על שם הצחוק והשמחה, ועד לשלימות השמחה, כמ"ש¹ "אז ימלא שחוק פינור".

וכאשר טוענים, היתכן, הרי אמרו חז"ל² "אסור לאדם שימלא שחוק פיו בעולם הזה, שנאמר **אז** (לעתיד לבוא) ימלא שחוק פינור?" – הרי נשיא דורנו, דור השמיני, הוא הוא "אז" (שמספרו שמונה), כפי שהכריז בעצמו ש"לא לתר לגאולה", ואמר וחדר וציוה לפרסם ש"הנה זה בא"³, היינו, לא רק "הנה זה עומד אחר כתלנו"⁴, ואפשר לראותו ע"י סדק בהכותל, אלא "הנה זה בא", עד ש"מראה באצבעו ואומר זה"⁵, ולא נשאר אלא להוסיף בהענין של "עמדו הכן"⁶, שכן גם הכפתורים מצוחצחים כבר⁷, ובמילא ישנם תיכף ומיד (נוסף על כל הענינים של "יוסף", גם) כל הענינים של "יצחק", שזהו"ע הצחוק והשמחה, באופן ד"ימלא שחוק פינור".

ומה ש"אסור לאדם שימלא שחוק פיו בעוה"ז" – במה דברים אמורים, כאשר המדובר אודות רגע קודם גילוי משיח צדקנו; אבל בנדו"ד, הרי מכיון שנשיא דורנו ה' המשיח של דורנו, והוא נתגלה בכל התוקף – הרי לא רק שניתנה רשות, אלא יתירה מזה, שיש חיוב להתנהג באופן ש"ימלא שחוק פינור ולשונו רינה".

ועפ"ז מובנת גם הסיבה לכך שנשיא דורנו תבע מחסידים בדורו שיעמדו בתנועה של **שמחה**, ושמחה גדולה **בלי הגבלות**,

– אע"פ שהוא בעצמו עבר ענין של מאסר, וזוה גופא, מאסר שהי' קשור עם שלילת החיים (רח"ל), כידוע⁸ הפס"ד שהי' לראשונה, וגם לאח"ז הוחלף הפס"ד לענין הגלות ש"שקול כמעט כצער מיתה"⁹ (ולפעמים הרי זה קשה יותר מהעדר החיים), כולל גם הקשיים כו' אפילו לאחרי שכבר היתה הגאולה, ואפילו לאחרי הגאולה כפי שהיתה ביום הש"ק שלאח"ז, בהגיעו לפטרבורג¹⁰, שאז היתה ההזדמנות הראשונה שהי' יכול לברך ברכת הגומל ע"פ הלכה¹¹ –

ובנוגע להקושי לפעול רגש של שמחה בטרתה בחשכת הגלות – הרי, מכיון שמוכרחים להביא את משיח צדקנו, עכצ"ל, שבסוף זמן הגלות ממש – נותנים כחות מיוחדים³¹ שיוכל להיות ענין השמחה בטרתה, והביאור – ששמחה זו נעשית ע"י התבוננות שתיכף ומיד ממש בא משיח צדקנו³², שאז תהי' בכל העולם שלימות השמחה, שלכן, ישנו כבר רגש של שמחה

בטרתה (מעין ודוגמת שמחת הגאולה). והעיקר – שבמקום אריכות הדיבור והשקו"ט כו', יתחילו במעשה בפועל: **לצאת בקריאה והכרזה ע"ד הוספה מיוחדת בשמחה כדי להביא את המשיח**, ובודאי שעיי"ז יביאו את המשיח בפועל ממש, ובזריזות הכי גדולה, "לא עיכבן כהרף עין"³³,

ואדרבה – **ינסו ויוכחו!!**

(31) נוסף לכך שמנצלים ה"חוצפא יסג"י שבעקבות משיחא (ראה סוטה בסופה) לקדושה.
(32) להעיר גם שהתחלת ה"קול קורא" הרביעי דכ"ק

מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (אלול תש"ב) הוא: שישו ושמוחו בשמחת גאולה!
(33) מכלילתא ופרש"י בא יב, מא.

השיחה מוקדשת לעילוי נשמת ר' יוסף ארי' לב בן משה באר ע"ה ולעילוי נשמת אשתו מרת חשא בת נטע אורי ע"ה זיסק יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים העידו "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה ולזכות כל משפחת זיסק שיחיו – לברכות עד בלי די

בהמשך לשיחה שהובאה כאן במדור ה"דבר מלכות" – הבאנו בעמוד הבא צילום נדיר (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על סעיפים ב-ג בשיחה לתועלת הקוראים, העתקנו כאן קטע מהשיחה, והדגשנו את התיבות שהוסיף כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בכתב-יד-קדשו

תהלים **דוד מלכא משיחא** – אמרו כבר בשופי הכי גדול; התוועדויות – ערכו לרוכ; בהפצת המעיינות – עוסקים כבר **מהבעש"ט**, יותר מממשך שבעה דורות, וכבר פעלו בריבוי גדול ועצום. ואפילו את"ל שיכולים לפעול עוד יותר – הרי לעשות "כמצות רצונך", רצונו של הקב"ה בשלימות, ה"ז אפשרי רק שם **שם** (בביהמ"ק, לעת"ל)! ומה גם ש"איני מבקש כו' אלא לפי כחן". ואדרבה: מצד רצונו של הקב"ה בשלימות העבודה – ה"ז טעם נוסף לזרז ביאת משיח צדקנו והגאולה השלימה, שאז, תהי' עבודתם של ישראל "כמצות רצונך", בתכלית השלימות!...

(1) תהלים ככו, ב.
(2) ברכות לא, א.
(3) שה"ש ב, ח.
(4) שם, ט.
(5) ראה תענית בסופה. שמו"ר ספכ"ג. פרש"י בשלח טו, ב.
(6) ראה אג"ק אדמו"ר מוהריי"צ ח"ד ריש ע' רעט.
(7) ראה סה"ש תרפ"ט ע' 42, ובהנמטן שם בהערה 51.
(8) ראה תורת מנחם – התוועדויות ח"ג ע' 185 וש"נ.
(9) חינוך מצוה תי.
(10) שהיתה אז עיר הבירה של כל המדינה, ובמילא גם עיר הבירה של בעל הגאולה.
(11) ראה סדר ברכת הנהנין לאדה"ז פי"ג ה"ה.

"כי תצא" לקבל פני משיח צדקנו

. . אף שהגאולה קשורה עם הענין ד"זכו" כו', הרי, בימינו אלו, לאחר ש"כלו כל הקיצין"², אין צורך בהענין ד"זכו" בשביל הגאולה עצמה כי אם, בשביל ההוספה בעילוי אחר עילוי עד אין-סוף, דכיון שהתורה אין לה שיעור והגבלה, הרי, גם לאחר שנמצאים כבר במעמד ומצד ד"זכו" יכולים וצריכים להוסיף כמה פעמים ככה, עד אין-סוף; ועד"ז בנוגע לענין הגאולה – שכל זמן שישנו איזה ענין של הגבלה מדבר שחוץ הימנו, ואפילו הגבלה של "כלי" שבטל להדבר שנמצא בתוכו, אין זה עדיין תכלית השלימות דגאולה, ובמילא, ה"ז באופן של הוספה בעילוי אחר עילוי עד אין-סוף.

ויה"ר שעי" הדיבור בענינים אלו יתוסף בקבלת החלטות טובות בנוגע לכל עניני העבודה האמורים לעיל, ועאכו"כ בנוגע לענין הגאולה, שמהדיבור בענין הגאולה, "אחכה לו בכל יום שיבוא", יוצאים תיכף ומיד לקבל פני משיח צדקנו.

ועוד ועיקר, שהיציאה לקבלת פני משיח צדקנו נעשית ע"פ הוראת פרשת השבוע והיום – "כי תצא כו' על אויבך".

גם במעמד ומצב שיש מנגדים ("אויבך"), אין לו ליהודי לחשוב (ועאכו"כ להתפעל) מהמנגדים, כיון שמציאותו היא "על אויבך", למעלה מ"אויבך" (כפי שנזכר גם בהתוועדות דיום הש"ק³).

כל בנ"י, אנשים נשים וטף, הם "בנים"⁴ לאבינו שבשמים, בנים הסמוכים על שולחן אביהם (כמובן ממ"ש בנוסח דברכת המזון), ומצינו בהלכה בנוגע לכמה ענינים שמציאותם של הסמוכים על השולחן "נבלעת" במציאותו של בעה"ב, אבינו שבשמים, ולא עוד, אלא, שכאור"א מהם הוא בנו יחידו של מלך מלכי המלכים הקב"ה, ולכן, אין לו עסק ושייכות עם ענינים אחרים מלבד אביו שבשמים, ועאכו"כ שאין לו שייכות כלל עם "אויבך".

ובפרט שבנוגע לענין הגאולה נתבטלו כבר מזמן כל המנגדים, המניעות והעיכובים, שהרי, "כלו כל הקיצין". וכדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו⁵ שכבר סיימו כל עניני העבודה, אפילו צחצוח הכפתורים, ועומדים מוכנים ("עמדו הכן כולכם") לקבל פני משיח צדקנו.

(משיחת ג' אלול ה'תשמ"ט - בלתי מוגה)

אמנם, במשך כל הדורות (גם בהתחלת זמנו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו) היתה עיקר ההדגשה על הפעולה הרפנית המעיינות תוצה, ולא נכל (כל כך) על הבאת המשיח – אף שבכללות הרי ידוע שהפצת המעיינות תוצה פועלת כבאת המשיח, ומזמן לזמן נבפרט בהתוועדות דייט' כסלו, וכיו"ב היו מצדדים ומזכירים על ענין זה.

משיח'ם כשגיע הזמן שבו יצא כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בתברנה "לאחר להשוכה לאחר לגאולה" – ומסוף והולך עד עצם היום הזה, ע"פ ציור הוראת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, אשר "מה להלן עזר וממש אף כאן כו"ב" – עשיית עיקר ההדגשה בהתוועדות על הבאת הגאולה. ועד שכל פעולה ר"מיעשנו ונבדורתינו" (כולל ונשלתי) בנוגע להפצת המעיינות תוצה חדרה בכונה-הפסלה-הגה – להביא את השו"ח צדקנו מתוך יריעה-הפסלה שחזר חקידו המיוחד של דורנו זה – להביא את הגאולה.

ו. אמנם, מאז ההכרה "לאחר להשוכה לאחר לגאולה", ה"שטורעם" להביא את המשיח – עברו כבר עשרות שנים, ומשיח צדקנו עדיין לא בא...

ואין שנון הסבר ובעיקר על זה: *התורה היא צדקה וצדקה היא צדקה* – הרי תודאי שכבר עשו חשיבה, פסח "כלו כל הקיצין", ומה שאין הדיבור תלוי אלא בתשובה" – הרי תודאי שכבר עשו חשיבה, שכן, ע"י הדיבור תשובה אחר נעשה צדק נגמול, ואין לך אדם מישאל שלא היה כו"ב הרהרי תשובה. ועאכו"כ בענינו לאחר ה"ח אלו שבו התחילו לכוך איש את רעהו כמדת השנה" – מביח וחתימה טובה לשה טובה המתקנה, בנוגע לשנת חסמים, שמישמה "תעשות ידוק" שהקבי"ה משמט כל החובות דבני אפילו אם נשארו חובות ח"ו, ואינו כוזב מאומה אדוותם, הרי כדאי שיעת החטובה וההפסדה תחלים – אמרו כבר בשפת הוועדות – עיקר לרוב, הפצת המעיינות – עוסקים ככתב-ששן שבעה דורות, וכבר פעלו ברוב גדול ועצום של שיעורים לפסול עוד יותר – הרי אין לרוב-סוף-הפסדה שיוסיפו לפסול לא-היי-משנה-השביל-למלא רצונו של הקבי"ה כשלימותו ומה גם-הפסדה-הגדולה-אראשתי למלא רצונו של הקבי"ה כשלימותו, ואינו מקב"ו אלא לפי כח"ו, ואדרבה רצונו של הקבי"ה כשלימות העבודה – בביאת משיח צדקנו והגאולה השלימה, ואז, הנהי עבדותם של ישראל יכמעות הענין, בתכלית השלימות, וכל צדקנו יצא על ידיו.

וא"כ, ושאלת השאלה: מה עשה עוד למעשה שלא עשו עדיין?
 1. ייש לומר, שהדיבור החדש שנותן-הפסלה כשביל להביא את המשיח הוא – עבודה השמחה-בשביל להביא את המשיח

נסף לכן ששמחה פורצת כל הגורים, גם גדרי הגלות, יש בשמחה סגולה מיוחדת להביא את הגאולה – כמבאר בהמשך שמה תשמח היל"ל שישמחת לבני"א שיהיה ככונן ביהמ"ק האי וח"י לא היתה שמחה שלימה, ועיקר השמחה התי' כביהמ"ק העתיד בגאולה העתידה, ש"אז תהי' השמחה בבחי' איש עצמותו ומהותו בבחי' שמחה עצמית ממש, ומשךך באר"י, ששמחה הצעמים זו מעוררים ע"י שמחה של מצוה, שהשמחה של המצוה מגעת למעשה יותר מהמצוה עצמה, ועל ידה דוקא מתרבים השמחה הצעמים ולעתיד לכוך

ואף שכדור"א היתה שמחה של מצוה בכל הדורות שלפניו, שהרי שמחה של מצוה הרי עיקר בעבודה כמי"ש "עבדו את ה' בשמחה", "עבדו את ה' אלקיך בשמחה ובטוב לבב" – כ"כ, בשמחה של מצוה עיקר ההדגשה היא על (אוסף) העבודה, שהעבודה צריכה להיות בשמחה, ואילו המדובר כאן אדרתה השמחה להביא את המשיח הוא – על השמחה כשלעצמה, שמחה כשהרבה, עבודה של שמחה לשם מטרה ותכלית דיבאת המשיח.

[מיכן וגם פשוט, שאצל יהודי גם שמחה כשלעצמה קשורה עם עבודה ה', ענין החומצ' "סיקורי ה' יישרם משמח לב"י"א, אבל יש להדגיש כאן-הפסלה את השמחה עצמה, היינו יא"ר, וענינים הנביאים את השמחה, אלא השמחה עצמה (שמחה ה"ה) היא את המשיח]

צילום הכתי"ק מוקדש

לעילוי נשמת ר' שלמה הכהן ב"ר ישראל מדרבי הכהן ע"ה איידלמן

נלב"ע ביום ב' סיון ה'תש"ס – לסדר "אתם תהיו לי ממלכ"ם כהנים וגוי קדוש"

י"ד שיקוינו העינוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכנו, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש

(1) סנהדרין צח, א. (2) שם צז, א. (3) שיחת ש"פ שופטים ס"ד (סה"ש תשמ"ט ח"ב ע' (5) דאה שיחת שמח"ת תרפ"ט. (668) דאה יד, א.

